

EL LLIBRE BLAU DE

BLAUMUT

Il·lustracions de Xavi de la Iglesia · Pròleg de Màrius Serra

EL LLIBRE BLAU DE

BLAUMUT

Il·lustracions de Xavi de la Iglesia · Pròleg de Màrius Serra
Edició d'Helena Morén Alegret i Sandra Tello Grau

- © Xavi de la Iglesia, Blaumut, 2016
- © Vassil Lambrinov, Blaumut, 2016
- © Oriol Aymat, Blaumut, 2016
- © Manel Pedrós, Blaumut, 2016
- © Manuel Krapovickas, Blaumut, 2016
- © del pròleg, Màrius Serra, 2016
- © del conte «Un desig fugaç», Clara Pous, 2016
- © de les il·lustracions, Xavi de la Iglesia, 2016
- © del disseny i de la maquetació, dandèlia disseny gràfic, 2016
- © de la revisió i adaptació, Helena Morén Alegret, 2016
- © de la revisió i adaptació, Sandra Tello Grau, 2016
- © de les lletres de les cançons de l'àlbum *El turista*, Xavi de la Iglesia Sánchez / Erol Enroc Music-Picap
- © de la lletra de la cançó «I beg your pardon», extreta de l'àlbum *Amb música ho escoltaries potser millor*,
Xavi de la Iglesia Sánchez / Salvador Espriu Castelló / Erol Enroc Music - Picap
- © de les lletres de les cançons de l'àlbum *El primer arbre del bosc*, Xavi de la Iglesia Sánchez
- © de la lletra de la cançó «Previsions d'acostament», Xavi de la Iglesia Sánchez / Clipper's

Primera edició: març del 2016

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S. A. U.
Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

ISBN: 978-84-664-2055-6
Dipòsit legal: B. 1.992-2016
Fotocomposició: Víctor Igual, S. L.
Imprès a: Gràfiques Soler

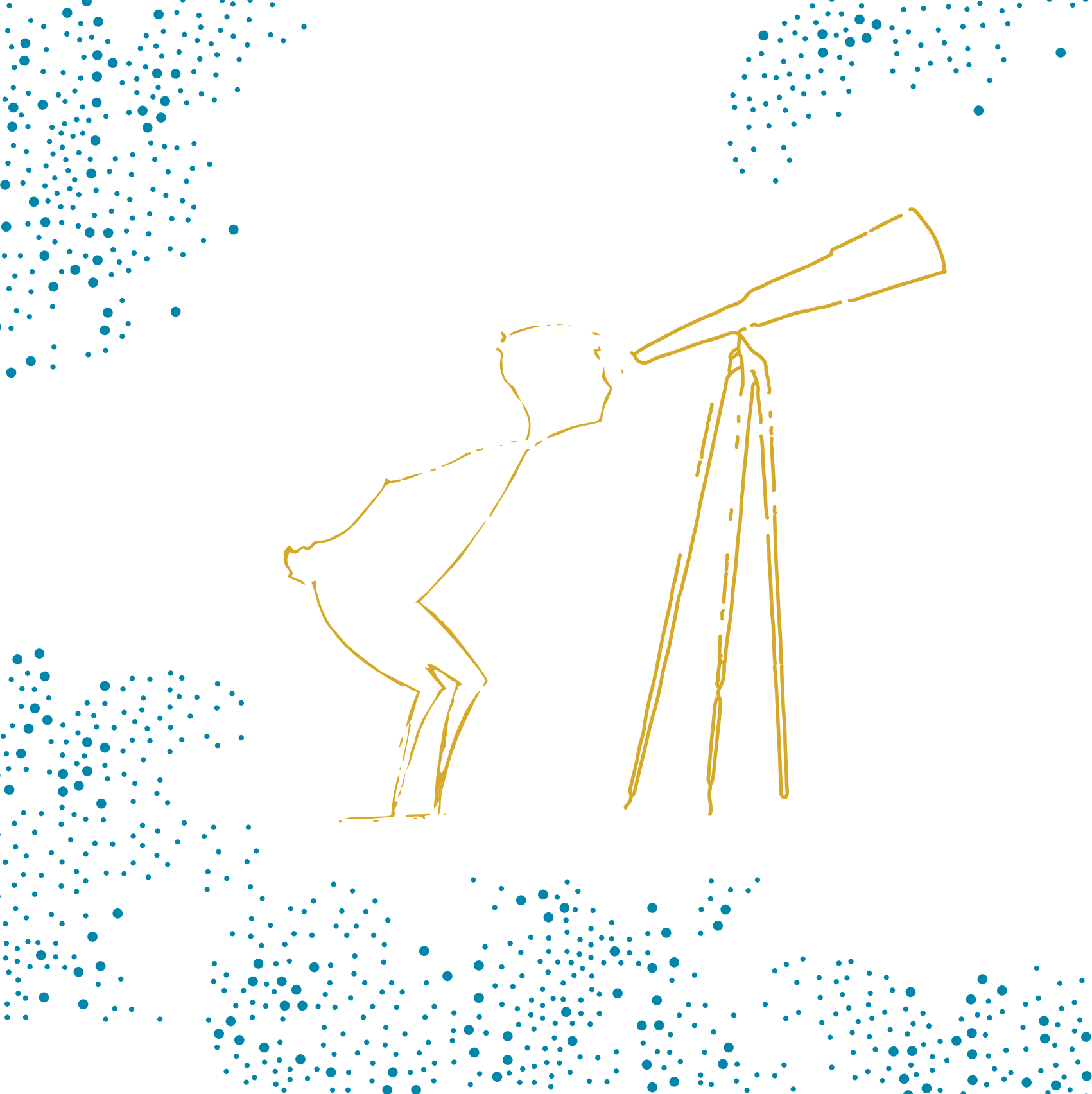
www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

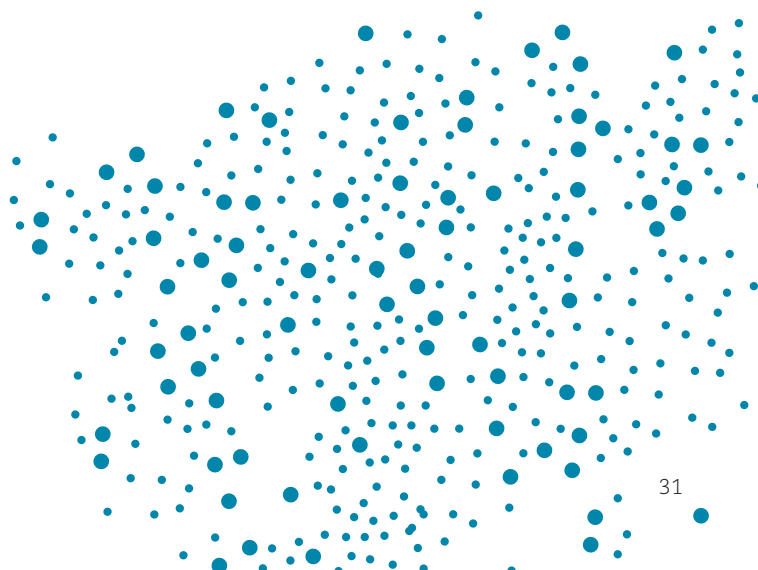
UN DESIG FUGAÇ

Un conte de Clara Pous

Es podia considerar un noi supersticiós? O el fet de demanar desitjos a estels fugaços estava considerat un joc de nens petits? Ni era un joc, ni hi estava obsessionat. Era la fe i l'optimisme que esmerçava en aquella activitat, i somiava que allò que demanava es faria realitat algun dia. Eren la il·lusió, les ganes que tot nen té de tenir-ho tot, d'aconseguir allò que, segons ell, el faria el nen més feliç del món. I és així com va sorgir la història, la història d'un nen anomenat Ibón.

L'Ibón tenia vuit anys. Era un nen tímid i introvertit, no tenia gaires amics perquè es limitava a anar al laboratori d'Einstein, a agafar el seu telescopi i a pujar al terrat a esperar que passés l'estel que estava esperant tant.

The page features decorative clusters of blue dots of varying sizes in the top-left, top-right, and bottom-left corners, and a sparse trail of dots along the bottom edge. The text is centered in a black serif font.

Des de petit el fascinaven els estels, en especial els fugaços. Més que veure'ls com partícules de pols i gel que es troben en l'espai i són fruit de restes de la formació solar, els veia com si fossin fets màgics. Cada tarda anava a visitar el professor Einstein, el seu professor de física, per preguntar-li per quan havien fet la propera **previsió d'acostament** d'un estel a la Terra. Molt nerviós, passava les nits assegut al terrat esperant el dia que el professor li havia dit, i quan veia apropar-se l'estel, tancava els ulls amb força i demanava el mateix desig de sempre, aquell que mai se li havia acomplert. Aquesta era la seva única distracció, amb la qual va continuar i continuar fins que va fer els onze anys. Un dia, cansat d'esperar, va decidir inventar una solució per a aquest problema.

Després de pensar i pensar, i assegurant-se que la hipòtesi era certa, després d'haver-la consultat amb el professor Einstein, va arribar a una conclusió. Les partícules de gel i pols que es troben a l'espai xoquen contra l'atmosfera terrestre a uns 180.000 quilòmetres per hora, i és el frec amb l'aire allò que fa que es cremin, emetin llum i provoquin aquest traç lluminós que és tan bell de veure però que dura tan poc. El noi va arribar a la conclusió que el recorregut de l'estel és llarg, però com que va a molta velocitat i el contacte amb l'aire dura poc, és normal que no s'acompleixin els desitjos, perquè quan acabes de demanar-los ja s'ha acabat la llum. Amb aquesta teoria plantejada i amb l'aprovació d'Einstein, el noi es va posar a

pensar solucions per poder captar la llum de l'estel durant més segons. No sabia per on començar, així que es va posar a navegar per internet, on no va trobar res relacionat amb el fenomen. Va decidir consultar amb el professor el mitjà per trobar una solució i ell li va proposar quedar al seu laboratori dos dies per setmana. Tot i l'esforç, però, no van trobar la fórmula. Una mica frustrats pel temps perdut i els resultats aconseguits, van decidir descansar un temps.

